Risâle-i Nur’un mesleği ve meşrebi

Risâle-i Nur’un mesleği tektir ve o meslek Cadde-i Kübra-i Kur’âniye olan Sahâbe mesleğidir.
Bu meslek Sahâbe Efendilerimizin maddî ve mânevî her şeyden ferâgat mesleğidir. Bediüzzaman Hazretleri de talebeleri için “Artık bu yolda, hizmet-i îmâniyede onlar devam edeceklerdir. Ve benim maddî ve mânevî her şeyden ferâgat mesleğimden ayrılmayacaklardır. Yalnız ve yalnız Allah rızası için çalışacaklardır.”1 demiştir. Bu sırdan dolayıdır ki Risâle-i Nur mesleği Asr-ı Saadetten bu asra sahâbe mesleği olarak intikal etmiştir. Elbette Sahâbe mesleği olan Risâle-i Nur mesleğinin Sahâbe-i Güzin Efendilerimiz’den intikâl eden önemli hususiyetleri ve güzellikleri vardır. Bu meslek Sahâbe Efendilerimiz’in ihlâs, sadâkat, tesanüd, sebat, feragat, şefkât, merhamet, istiğna, iktisad, tevazu, mahviyet, ilim…gibi özelliklerini taşımaktadır. Özellikle ilâ-i kelimatullah için maddî ve mânevî her şeyden feragat ederek hizmet-i imaniye ve Kur’âniyede çalışmak bu mesleğin en mümeyyiz hususiyetidir.

Bu meslek sırr-ı ihlâsa dayanarak, hakaik-i imâniye olduğu için sadece rıza-i İlâhî yolunda hareket etmekle mükelleftir. Çünkü “Mesleğimiz âzamî ihlâstır.” Ayrıca bu meslek hayât-ı dünyâya, hayât-ı içtimâîyeye mecbur olmadan karışmamak ve rekabet ve tarafgirliğe ve mübarezeye sevk eden hâlâttan tecerrüt etmeyi esâs alır. Risâle-i Nur mesleği olan sahâbe mesleğinin önemli bir özelliği de uhuvvettir. Ve mesleğimiz, terk-i enâniyet ve uhuvvet olmasından, bizde hodfuruşâne şatahat bulunmaz. Ayrıca “Mesleğimiz, tecavüz değil tedafüdür. Hem tahrip değil, tâmirdir. Hem hâkim değiliz, mahkûmuz.”2 Çünkü “Mesleğimiz tarikat değil, imânın hakîkatleridir.”3

Müsbet hareket etmek bu mesleğin en önemli özelliklerinden birisidir.

Ayrıca başkalarıyla mübâreze etmemek, belki başkalarını düşünmeye de mesleğimiz müsâade etmiyor. Üstadımız sık sık der ki: “Mesleğimiz müsbettir; menfî hareketten Kur’ân bizi men ediyor.” Dini siyâsete âlet değil, belki rıza-yı İlâhîden başka hiçbir şeye, hattâ dünyâya ve saltanata âlet etmemek bizim esâs mesleğimiz olan sahâbe mesleğinden intikal eden önemli bir hakîkattir. “Çünkü mesleğimiz siyâsî değil. Hem yeni bid’alar hesâbına da olamaz; çünkü hakîkî meşgalemiz esâsât-ı imâniye ve Kur’âniyedir.”4

Bu mesleğe bağlı Risâle-i Nur’un husûsi meşrebini de Bediüzzaman Hazretleri şöyle ifade eder: “Hazret-i Hüseyin ve İmam-ı Ali kerremallahü Vecheden aldığım ders, otuz seneden beri, hususan Cevşenü’l-Kebir’le daima onlara mânevî irtibatımda, geçmiş hakîkati ve şimdiki Risâle-i Nur’dan bize gelen meşrebi almışım.”5

Görüldüğü üzere “Risâle-i Nur’dan bize gelen meşreb “Hazret-i Hüseyin ve İmam-ı Ali kerremallahü Vecheden alınmış olup, mânevî irtibat da Cevşenü’l-Kebir’le olmuştur. Bu meşrep Bediüzzaman Hazretleri’nin “Benimle hakîkat meşrebinde sohbet etmek ve görüşmek isteyen adam hangi Risâleyi açsa, benimle değil, hâdim-i Kur’ân olan Üstâdıyla görüşür ve hakaik-i i îmâniyeden zevkle bir ders alabilir.”6 dediği hususî bir meşreb değil, hakîkat meşrebidir. Bu meşrep adalet-i

hakîkiye üzerine tesis etmiş olup adalet-i mahzayı takip eder. Bu hakîkate istinaden “Hazret-i Hasan Radıyallahu Anhın altı aylık hilâfetiyle beraber Risâle-i Nur’un Cevşenü’l-Kebîrden ve Celcelûtiyeden aldığı bir kuvvet ve feyizle vazîfe-i hilâfetin en ehemmiyetlisi olan neşr-i hakaik-i îmâniye noktasında Hazret-i Hasan Radıyallahu Anhın kısacık müddetini uzun bir zamana çevirerek tam beşinci halife nazarıyla bakabiliriz. Çünkü adalet-i hakîkîye ile bu asırda insanları mes’ud edebilir bir istidatta bulunan, Risâle-i Nur’dur ve onun şahs-ı mânevîsi, Hazret-i Hasan Radıyallahu Anhın bir muavini, bir mütemmimi, bir mânevî veledi hükmündedir.”7

Bediüzzaman Hazretleri “Zaten mesleğimizin esâsı uhuvvettir. Peder ile evlât, şeyh ile mürid mâbeynindeki vasıta değildir. Belki hakikî kardeşlik vasıtalarıdır. Olsa olsa bir üstâdlık ortaya girer. Mesleğimiz halîliye olduğu için, meşrebimiz hıllettir. Hıllet ise, en yakın dost ve en fedakâr arkadaş ve en güzel takdir edici yoldaş ve en civanmert kardeş olmak iktiza eder. Bu hılletin üssü’l-esâsı, samimî ihlâstır. Samimî ihlâsı kıran adam, bu hılletin gayet yüksek kulesinin başından sukut eder. Gayet derin bir çukura düşmek ihtimali var; ortada tutunacak yer bulamaz.”8 demiştir.

Nurun kumandanı ve kara sevdalısı olan Zübeyir Gündüzalp Ağabey de “Netice itibariyle Risâle-i Nur, Kur’ân ve îmân yolunu ve Peygamberimizin (asm) Sünnet-i Seniyye yolunu gösteren bir rehber-i ekmel ve bir mürşid-i azamdır. Yoksa başka mesleklerde olduğu gibi hususî bir meslek, hususî bir meşreb değildir. İslâmiyet içerisinde hususî bir meşreb veya meslek değildir. Doğrudan doğruya İslâmiyeti ders verir, İslâmiyeti gösterir.”9 diye Risâle-i Nur’un meslek ve meşrebini tarif etmiştir. Ahirzamanda avam-ı mü’mininin ve ehl-i imânın imânını kurtarmak ve taklitten tahkike çıkarmak vazifesi bu meşrebin en önemli görevidir. O’nun talebeleri “sahil-i selâmet olan Dârüsselâma ümmet-i Muhammediyeyi (asm) çıkaran bir sefine-i Rabbâniyede çalışan hademeler” konumundadır.

Dipnotlar:

1- Tarihçe-i Hayat, 2013, s. 1053.
2- Kastamonu Lâhikası, 2013, s. 98.
3- Emirdağ Lâhikası-II, 2013, s. 792.
4- Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 2013, s. 321.
5- Emirdağ Lâhikası-I, 2013, s. 361.
6- Kastamonu Lâhikası, 2013, s. 47.
7- Emirdağ Lâhikası-I, 2013, s. 139.
8- Lem’alar, 2013, s. 395.
9- Zübeyir Ağabeyin ses kaydından.